

FILM, SZÍNHÁZ, MUZSIKA

Budapest

7 (064.5)

14
AHET

1972 JUN 24

interjúja

Hantos Jánossal a Budapesti Művészeti Hetekről

A fővárosi tanács elnökhelyettese sajtótájékoztatón ismertette Budapest idei fesztiváljának műsorát. Ez a program nemcsak részleteinek sokszínűségében, gazdagságában különbözik az eddigiektől, hanem egységes arculatában, *megkomponáltságában* is. A jól érezhető új elgondolásokról és törekvésekről érdeklődtünk *Hantos János* elnökhelyettesnél.

— Budapest művészeti műhelyeinek, a színházak, társulatok, együttesek, képzőművészeti és egyéb intézményeknek munkáját vezetők és a bennük vezető szerepet játszó művészek önálló elképzelései szabják meg. Néha eléggé elszigetelten működnek. Ez — minthogy a legfontosabb alapelvek közösek — így helyes, mert lehetőséget nyújt az alkotó egyéniségek kibontakozására, biztosítja művészeti életünk sokrétűségét, széles színvonalát. A művészeti hetek műsoraiban e látszólag túlságosan tarka mozaikvilágnak a szellemi egységét kívánjuk felmutatni. A programszerkesztés feladata, hogy megkeresse, — s ahol nincs, ott megteremtse — a kapcsolatot és összefüggéseket, a láthatatlan, vagy nehezen felismerhető kötőszálakat a szerteágazó utak és törekvések között. Így tudjuk felmutatni évről évre Budapest művészeti életének aktuális arculatát, változó és maradandó vonásait.

— *A programban azonban nemcsak mai alkotások szerepelnek és nemcsak budapesti művészek.*

— Mit és hogyan ápol egy város a hagyományaiból, mit és hogyan fogad be a kultúrák kölcsönhatásának örökmozgó folyamatából — ez ugyanolyan jellemző rá, akárcsak a legfrissebb alkotások és produkciók. A szellemi kitekintés és tájékozódás irányát tehát ugyanúgy be kívánjuk jelölni a művészeti hetek programjába, mint hagyományokra és világnézetre alapozott látópontunkat.

— *Hogyan ismerhető fel mindez a programban?*

— Az idei műsor tengelyébe a 90 éve született *Kodály Zoltán* művészetét állítottuk. Így kézenfekvővé vált hagyományaink legmélyebb és legértékesebb rétegének, a nép művészetének fokozott szerepeltetése éppúgy, mint a kortárs művészet mindenkihez szóló, mindenki által érthető és élvezhető, a ma kérdéseire választ kereső műveinek előtérbe állítása.

— *Már ismeretes, hogy jövőre Budapest centenáriuma kerül a program középpontjába. Milyen lehetőségeket kínál ez a téma a művészeti hetek számára?*

— A Habsburg-uralom alól szabadulni akaró Budapest egyesítését ugyanazok a társadalmi erők és mozgások ösztönözték, amelyek a magyar művészetet is kibontakoztatták. A tények mindennél többet mondanak: 1873-ban a művészek megbuktatták a Nemzeti Színház rossz intendánsát, *Szigligeti* vette át a prózai, *Erkel Ferenc* az operai igazgatást. Ekkor rendezték *Liszt* fél évszázados művészi pályafutásának világraszóló ünnepeit, amelynek ugyancsak ünnepelt vendége volt a Párizsból hazatért *Munkácsy Mihály*. *Deák Ferenc* hatásos ajánlására ekkor szavazta meg az Országgyűlés a *Zeneakadémia* felállítását. *Richter János* vezetésével erőteljesen fellendítette hangversenyéletünket az akkor 20 éves *Filharmóniai Társaság*. Ekkor alakult meg a *Magyar Írók és Művészek Társasága*. Nemzeti színjátásunk háttérbe szorította, majd teljesen elsorvasztotta a pesti német színházat. Hatezer (!) személyes játékszint építettek a Városligetben, zárt színházat az István (mai Klauzál) téren. S ne feledjük, hogy ekkor kezdett erjedni a munkásmozgalom, amelynek kulturális hagyományai ugyancsak jelentős szerepet tölthettek be az elmúlt száz év ízlés- és tudatfejlesztésében. S jóllehet ez a művészet akkor nem kapott olyan nyilvánosságot és publicitást, mint például az, amellyel szemben állt, de maradandó értékeket hagyott hátra, amelyeket gazdag válogatásban fogunk felidézni. Gondolom, a többről még lesz időnk jó előre tájékoztatni Budapest közönségét, meg az érdeklődőket az országból és a nagyvilágból.